

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Erichsen, Michella Cathrine FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1869-09-11)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Erichsen, Michella Cathrine FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1869-09-11)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 101. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L001991800000040.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn.d. 11 Septb 1869.

Kjære Fru Erichsen.

Dersom jeg, enten forat forslaae Tiden, eller fordi jeg syntes ret godt om Deres Hus, var kommen til Dem en Gang imellem og deltaget i Deres Maaltider og passiareet med Deres Døttre, dersom jeg med andre Ord var kommen til Dem som en Fremmed paa Gjennemreise, havde jeg rimeligvis nu ligesom Hr. Nicolaisen sendt Dem et zirligt og forbindtligt Brev og takket Dem deri med udsøgte Ord for al Deres Venlighed og Gjæstfrihed, og jeg havde da med ligesaastor Sandsynlighed om et Par Maaneder glemt Dem eller idetmindste ophørt at tænke bestandigt paa Dem. Jeg har imidlertid lige fra det Øieblik, da jeg begyndte at befinde mig som hjemme hos Dem, i Virkeligheden betragtet Deres Hus som mit andet Hjem, Dem selv som en anden Moder. Naar jeg da skal takke Dem for Alt, hvad der i denne Sommer er bleven mig viist af hjertelig og kjærlig Imødekommen i Deres Hus, da kommer ikke denne Tak som fra en Fremmed til en Fremmed, men den kommer fra en ung Mand, der i disse uforglemmelige fire Maaneder er voxet saa fast til det gamle Hus i Laxegade at han nu ikkes. 102mere kan skilles derfra men for bestandig maa bede om Hjerterum der, hvor han saa ofte havde Husrum. Denne Bøn, føler jeg, vil jeg saameget lettere kunne fremføre, som jeg troer at De hellerikke paa Deres Side betragter mig som en, selv nok saa behagelig, Fremmed, og gjør De det, vil jeg ligesaagodt strax lægge min Hat fra mig, sætte mig paa en Stol ligeoverfor Dem og begynde paa mit Skriftemaal. Jeg elsker Deres Datter, Vilhelmine. Maa jeg forklare Dem disse Ord i deres fulde Betydning. De vil erindre at jeg for omtrent et Aar siden ifølge et af disse Træf, som man kun er altfor tilbøielig til at kalde tilfældige, fik Leilighed til at see og tale med Deres Datter. Erindringen herom fulgte mig tilbage til mit Hjem og min Beskjæftigelse, og hvor dybt Indtrykket var, følte jeg bedst derved at det forandrede mig i mine Vaner og Tilbøieligheder, gik foran mig i mit Arbeide, ledede min Tanke og til Slutningen opfyldte min Sjæl saa aldeles, at jeg kun havde denne ene Tanke og dette ene Maal. Jeg reiste da over til Gjenstanden for alle disse lyse og skjønne Erindringer. Jeg kom daglig i Deres Hus, og var daglig sammen med hende. Jeg anvendte Nætterne til at prøve mig selv, til at vurdere Styrken af min Kjærlighed og Sandsynligheden for dens Bestandighed. Jeg følte da at jeg elskede hende saa dybt og stærkt som vel et Menneske kan elske, og jeg hengav mig da udelukkende til denne Følelse. Intet gjorde jeg forat fremskynde en tilsvarende Følelse i denne saa ubevidste, saa drømmende og saa yndige Natur, men det Beslægtede i vort Væsen og denne uudgrundelige Sympathie drog os sammen, og reiste jeg endogsaa bort for nogle Dage, maatte jeg dog tilbage igjen, og selv om jeg bebreidede mig min Mangel paa Selvbeherskelse, følte jeg dog at det var mig umuligt at standse, og min Ømhed og min Omhyggelighed for hende fordobledes, og jeg saae hvorledes hendes Kjærlighed til mig voxede Dag for Dag. Jeg burde da have talt til Dem, men De selv har jo ogsaa været ung og De selv har jo ogsaa erfaret, hvor vanskeligt en saadan Meddelelse kan falde En, især naar ikke en fuldstændig Udtalelse har fundet Sted mellem de Unge. Sorgen ved Adskillelsen fremkaldte imidlertid en saadan i en af de sidste Dage. Jeg sluttete Deres Datter i mine Arme og lovede min Gud og hende selv at indvie mit Liv til vor Kjærlighed, at elske hende trofast og ømt og arbeide i mit Kalds Tjeneste paa engang at kunne tilbyde hende et Hjem og en Arne, og saa sandt som mit Løfte er mig helligt ogs. 103saasandt som min Kjærlighed vil lægge Kraft og Velsignelse i mit Arbeide, er det min Bøn til Dem, til Vilhelmines Moder, at optage mig i Deres Hjerter som en Søn, og holde af og stole paa

Deres
inderligt hengivne
Holger Drachmann.